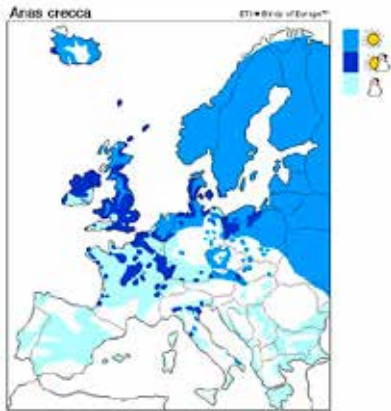

De wintertaling is er weer

Wintertalingen zijn wat kleine, kleurrijke eenden, die vooral in open gebieden met een moerassig karakter leven. In de vlucht zijn ze zeer wendbaar. Ze vliegen snel en laag bij de grond, in dichte groepen.

ben een metaalgroene, halfzwarte spiegel en wittige strepen aan voor- en achterkant.

De wintertaling (*Anas crecca*) is nogal schuw en niet zo gemakkelijk waar te nemen. Al bij het minste onraad duikt hij snel het riet in of gaat ervandoor. Dan gaan ze loodrecht de hoogte in en schieten weg in een snelle vlucht met veel wendingen. Ze vertonen uitstekende vliegkunsten, soms ook in een strakke formatie. Ze vliegen behendig manoeuvrerend om obstakels heen.

Vogeltrek

De noordelijke populaties trekken ver weg, terwijl de zuidelijke populaties het hele jaar op dezelfde plek blijven of over kleine afstand trekken. In oktober trekt de wintertaling veelal richting Engeland, de Middellandse Zee en het midden en oosten van Afrika. Eind februari maart wordt met de tocht terug naar het noorden van Europa begonnen. Een enkeling broedt hier in de Zaanstreek.

De wintertaling zoekt zijn voedsel aan het wateroppervlak in zeer ondiep water. Daar zeeft hij al 'knabbelend' zaden en soms kleine wormen of slakjes uit het slik. Soms, als het water ietsje dieper is, zijn ze grondelend te zien. Met de kop onder water verzamelen ze dan kleine waterdieren en plantaardig materi-

In de winter zijn wintertalingen, op doortrek naar warmere gebieden (zie kaartje wintertrek), in tamelijk grote groepen in ons land. Als broedvogel gaat het de soort niet voor de wind. De aantallen nemen geleidelijk af ten gevolge van verdroging en milieuveranderingen in ons Zaanse verstedelijkte leefgebied.

Het mannetje (zie plaatje) heeft een opvallende, horizontale witte band op de schouders. Hij heeft een kastanjebruine kop met een brede groene oogvlek, doorlopend tot op het achterhoofd. En een roomgele vlek aan weerszijden van de zwarte onderstaart. De snavel is grijs, de poten zijn bruingrijs. Het vrouwtje heeft gevlekte bruine bovendelen en flanken. De kruin is donkerder, de onderdelen zijn 's zomers gevlekt en 's winters witter. Beide seksen heb-

Wintertalingmannetje in de Kalverpolder.

aal. Een wintertaling broedt zowel in zoet als brak water. Hij heeft een voorkeur voor (duin)meren of poelen in een beboste omgeving met dicht begroeide oevers. Het nest van dode plantendelen is bekleed met dons of varens en is goed verstopt in dichte vegetatie, soms ver van open water. Het wijfje broedt de 7-14 eieren alleen uit en verzorgt de jongen.

Beheer

Helaas is de wintertaling wel een weinig voorkomende broedvogel geworden in onze natte graslanden. Deze mooie eend is bij de vogelaars geliefd. Helaas zijn na 1976 de aantallen fors gedaald. In de polder Westzaan broedden nog zo'n 25 tot 27 paren. Vanaf 2000 tussen de nul en zeven paren. Maar in het Guisveld zijn op 16 maart vorig jaar door Hans Boersma en Rob Koeman van de Vogelwacht Zaanstreek maar liefst 36 wintertalingen gespot. Een bemoedigend resultaat! Het Guisveld omvat 250 hectare veenweiden. Op circa van 40 hectare hiervan wordt het

beheer van Staatbosbeheer overgenomen door enkele biologische veehouders uit de directe omgeving. Het betreft hier vaarland en het is slechts toegankelijk per boot.

